

Sfeerimpressie. Van de Nacht van de Nacht

Rond 8 uur gingen we met 17 mensen in de leeftijd van 5 tot 85 op pad voor een avondwandeling door het donkere Beesels Broek in het kader van de "Nacht van de nacht". Deze wordt landelijk georganiseerd om aandacht te vragen voor de lichtvervuiling en de gevolgen ervan voor de natuur. Gidsen voor IVN waren Wiel en Angelique Aelen-Giesen. Het was bewolkt maar de weergoden hadden geen regen voorspeld. Meteen liet de bosuil van zich horen, een mannetje riep door de koude lucht. De koudedip zorgde voor een abrupt einde van de lange zomer zonder echte herfst, dus de mensen waren al warm gekleed. Na een welkomstwoordje en de uitleg over de werking van de ogen in het donker gingen we op pad. Overdag zijn de kegeltjes actief die voor de kleuren zorgen, in het donker schakelen we over op staafjes die ervoor zorgen dat we geen kleuren meer kunnen zien maar wel redelijk in het donker kunnen kijken, mits je natuurlijk geen zaklamp mee neemt. Voor noodgevallen hadden we een rode lantaarn mee, die meteen voor een ludieke opmerking zorgde.... De voorzitter van de jagersvereniging had 'smorgens gebeld dat ze de aankondiging hadden gelezen. We wilden in het gebied op zwijnen gaan jagen na klachten van boeren maar daar werd toch maar van afgezien, geen bloederige halloweentaferelen gelukkig. We vertelden meteen bij het bosje waar de wilde zwijnen vooral rondstruinen dat er een mooie veegboom staat met een zoelplaats waar de zwijnen zich in de modder wentelen, heerlijk!

Onderweg doen we altijd wat proeverijtjes zonder dat men kan zien wat het is. Ik had allerlei minder gangbare groenten en fruit gesneden maar de kinderen die er bij waren wisten ze allemaal feilloos te benoemen. Ook de blokjes gerookte kip werden meteen goed geproefd. Natuurkinderen blijken ook erg gezond te worden opgevoed, was onze conclusie. Na een redelijk open breed pad doken we het donker in, op weg naar het ecoduct. Dat was echt wennen en halverwege lag een omgevallen boom waar we overheen moesten. Voor de veiligheid werd even wat bijgelicht. Langs het pad zagen we nog een paar late dames glimwormpjes flikkeren met hun laatste beetje energie. De mannetjes vuurvliegjes hebben hun lichtjes al lang gedooft, hun portie luciferine en luciferase zijn al lang op...Boven het smalle pad dook een silhouet van een grote vogel op. Op een hoge tak zat een lichte buizerd te slapen maar toen hij teveel bekijks kreeg zocht hij toch een andere slaapplek op. Samen beklommen we de trappen naar het ecoduct en de kinderen vonden het spannend om boven de A73 te lopen. We vertelden dat er van het ecoduct veelvuldig gebruik wordt gemaakt door zwijnen, reeën en vossen en dat het een belangrijke verbinding vormt tussen de bossen van het Brachter Wald en het Maasdal. Even brak de bewolking open en konden we de grote beer en andromeda in de lucht zien. Terug langs de spoorlijn werden we twee keer fel verlicht door de voorbij rijdende trein, een grappige ervaring. Ook daar zagen we nog op enkele plekken glimwormpjes. Intussen werd er van alles geproefd, van groente en fruit tot een koekje en een bonbonnetje, de beloning voor al het raden en blind proeven. De weg langs het anemnomenbosje was wat meer verlicht zodat we even door konden stappen en warm worden. En dit keer kon iedereen de roep van de bosuil goed horen, geweldig! De maan deed verwoede pogingen om door het wolkendek heen te breken. Op het einde van het bosje stapten we omlaag over de drooggevallen beek en konden door de beekbedding verder lopen. Pierre Theunissen, onze oudste deelnemer en IVN gids van 85 had het zijn hele leven nog nooit meegemaakt dat deze beek in een moerassige oude maasarm droog was gevallen. Dat zegt alles over de droge zomer die we achter de rug hebben. In de droge bedding zagen we diverse latrines van de das met een flinke hoeveelheid verse poep erin. Wiel vertelde op die plek een verhaal over de das en een onderzoek dat er had plaatsgevonden voor de aanleg van de A73. Daarvoor hadden ze de dassen in de regio pinda's en mais met gekleurde korrels gevoerd zodat de territoria precies in kaart konden worden gebracht. Bij de aanleg van de weg

is daar ook echt rekening mee gehouden. De laatste keer rechtsaf een donker pad in hoorden we een paar reetjes weglopen. Wiel liet toen allerlei dierengeluiden horen en de meesten werden niet herkend omdat je ze meestal alleen s'nachts kunt horen en je dan meestal niet in het bos bent...Dat was voor de meesten ook de ultieme reden om met deze wandeling mee te gaan. Terug bij de auto hebben we getrakteerd op limonade of een borreltje. De kids vonden de bananenneectar heerlijk. Ook de pompernickel met kaas liet men zich goed smaken met dank aan de gemeente Beesel die dit elk jaar weer mogelijk maakt! Jammer genoeg is het altijd heel moeilijk om in het donker goede foto's te maken dus dit schriftelijk verslag moet een goede indruk geven. Een van onze leden had op de terugweg nog een ontmoeting met een ree, een mooie afsluiting voor hen. Allemaal tot ziens in 2019 in een ander gebied in de gemeente Beesel.